

SKOLEN

MINE VERSTE ÅR

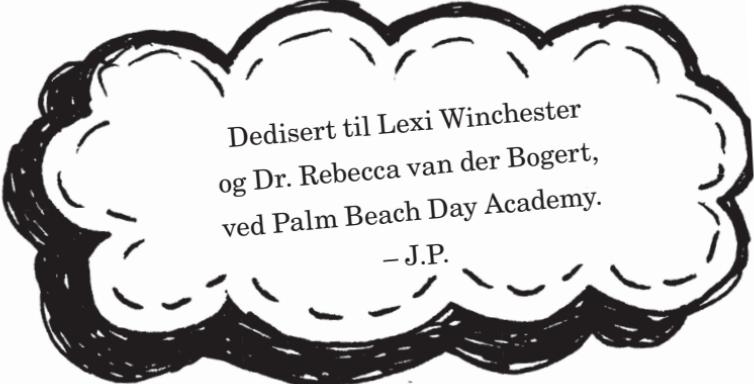
JAMES PATTERSON

OG CHRIS WEBB

ILLUSTRERT AV LAURA PARK

Oversatt av Tonje Røed

ASCHEHOUG

Dedisert til Lexi Winchester
og Dr. Rebecca van der Bogert,
ved Palm Beach Day Academy.

– J.P.

Til Jonathan.

– C.T.

KAPITTEL 1

DET ER JEG SOM ER DEN TRAGISKE HELTEN: RAFE KHATCHADORIAN

Det er like sant som at det er en begredelig dag, dat denne fortvilelsens og sorgens fortelling begynner med at jeg, den kvalme søsteren min Georgia og Leonardo den Tause sitter som råtnende sardiner i baksetet på en Hills Village politibil.

Det er i hvert fall et patetisk familiebilde du kan være glad du ikke er med på. Du skal få høre mer om den ulykksalige politihistorien senere. Jeg må varme opp litt før jeg klarer å fortelle om akkurat det.

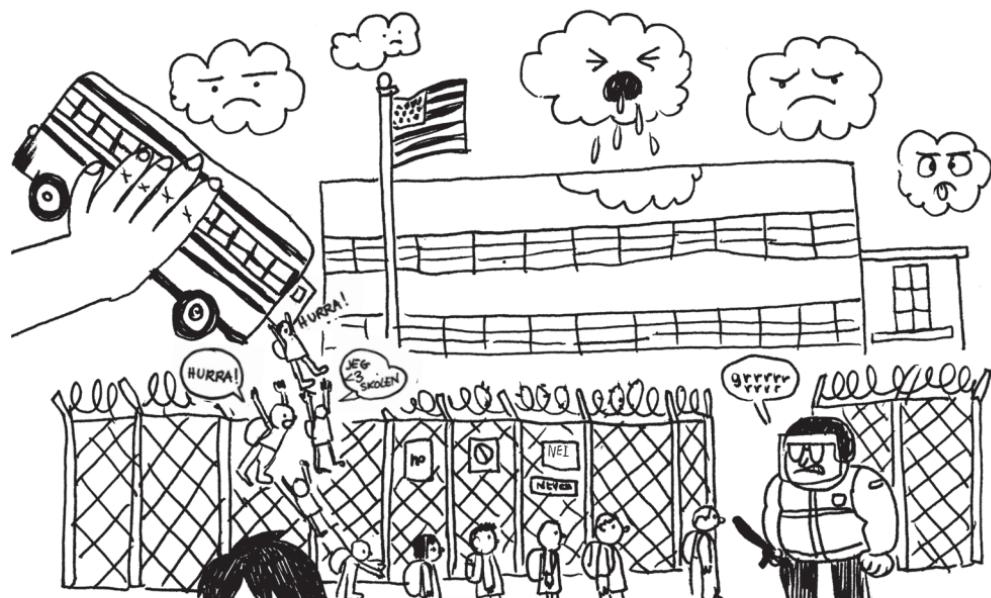
Men i alle fall, *ta-da*, her er den, bokormer – og dere som blir tvunget til å lese et eller annet: Den sanne historien om livet mitt fram til nå. De fryktede mellomtrinnårene på *Middle School*, altså skolen for sjette, sjuende og åttende klasse. Hvis du noen gang har gått på mellomtrinnet, forstår du hva jeg mener. Hvis du ikke har begynt ennå, kommer du til å forstå det snart.

Men for å si det som det er: Å forstå *meg* – jeg mener, å *virkelig* forstå meg og det syke livet mitt – er ikke lett. Det er derfor det er så vanskelig å finne folk jeg stoler på. Egentlig vet jeg ikke hvem jeg kan stole på. Så jeg stoler ikke på noen. Bortsett fra moren min, Jules. (Mesteparten av tiden, i hvert fall.)

Men kan jeg stoler på deg? Først litt informasjon.

Der ser du meg idet jeg ankommer «fengselet» – også kjent som Hills Village Middle School – i SUV-en til Jules. Det er Leonardo den Tause som har tegnet.

Men for å komme tilbake til historien så er det faktisk en person til jeg stoler på. Nemlig Leonardo.

Leo er Gal med stor G og Sprø med stor S, men han prøver ikke å være noen andre enn den han er.

Her er noen andre folk jeg ikke stoler en millimeter på.

Det er Frøken Grusom Donatello. Du kan bare kalle henne Dragedamen. Hun underviser i engelsk og er dessuten ansvarlig for favorittfaget mitt i sjette klasse, nemlig gjensitting etter skolen.

Og så er det undervisningsinspektøren, Mrs. Ida Stricker. Ida har ansvar for hvert pust som trekkes her på skolen.

Og så er det den supernysgjerrige og superfrekke drittungen av en lillesøster, nemlig Georgia.

Hun har som eneste gode egenskap at hun kanskje ligner litt på moren vår da hun gikk i fjerde klasse.

Det er flere på listen, og vi kommer til dem etter hvert. Tror jeg. Jeg er ikke helt sikker på hvordan dette kommer til å funke. Dette er, som du sikkert merker, den første ordentlige boka jeg skriver.

Men tilbake til dette med oss. Jeg vil jo, men hvordan kan jeg vite at jeg kan fortelle deg alle de

pinlige tingene – for eksempel om den katastrofale episoden med politibilen? Hvem er du? Hvordan er du *egentlig*?

Er du en ganske snill og bra person? Og hvem er det i tilfelle som syns det? Du selv? Foreldrene dine? Søsknene dine?

Men greit, siden vi kanskje kan bli venner – og dette er en stor greie for meg – har jeg noe å innrømme.

Det er sånn som dette jeg *egentlig* så ut da jeg kom på skolen den første dagen i sjette. Er vi fremdeles venner, eller stakk du?

Vent – ikke gå – okay?

Jeg liker deg liksom litt.

Seriøst. Du virker som en som kan høre etter. Og jeg har litt av en historie å fortelle.

KAPITTEL 2

SKOLEN/FENGSELET

Prøv å forestille deg dagen da tippoldemoren din ble født. Okay? Og så går du omtrent hundre år tilbake i tid. Og hundre til. Det er omtrent da Hills Village Middle School ble bygget. Jeg tror det var fengsel for pilegrimer den gangen, men det er ikke så mye som har forandret seg. Nå er det fengsel for sjette-, sjuende- og åttendeklassinger.

Du vet allerede hvordan jeg ser ut, så du kan kanskje gjette hvilken strategi jeg valgte. Da jeg kom til klasserommet, gikk jeg rett til bakerste rad og satte meg så langt unna læreren som mulig.

Det var bare ett problem med den planen, og han het Miller. Morderen Miller, for å være nøyaktig. Det er umulig å ikke provosere den fyren, han er alltid provosert uansett.

Men det visste jeg ikke da.

«Jaså? Helt bakerst?» sa han.

«Ja», sa jeg.

«Er du en sånn rampunge, du da?» sa han.

Jeg trakk på skuldrene. «Jeg vet ikke. Egentlig ikke.»

«For det er her de ungdomskriminelle sitter», sa han og kom litt nærmere. «Ja, faktisk så sitter du på plassen min.»

«Det står ikke noe navn på den», sa jeg, og det hadde akkurat begynt å gå opp for meg at det kanskje var feil ting å si, da Miller klemte den ene XXXL-neven sin rundt nakken min og begynte å løfte meg opp.

Spørsmål:
Og hva har vi
her?

Svar:
SLAKTE-
KJØTT!

Jeg liker egentlig at hodet og kroppen henger sammen, så jeg gjorde som han sa, og reiste meg fra stolen.

«Vi prøver igjen», sa han. «Dette er plassen min. Skjønner?»

Jo da, jeg skjønte det. Jeg hadde gått i sjette klasse i omtrent fire og et halvt minutt og hadde allerede greid å skaffe meg en diger lysende oransje blink på ryggen. Lav profil, jadda.

Ikke misforstå. Jeg er ikke noen kjempepingle. Etter noen kapitler kommer du til å skjønne hva jeg er i stand til. Men der og da bestemte jeg meg for å flytte meg til en annen side av rommet. Et litt mindre helsefarlig sted.

Men da jeg gikk for å sette meg igjen, ropte Miller: «Nei nei», sa han. «Den er også min.»

Skjønner du?

Og da læreren vår, Mr. Rourke, kom inn, sto jeg bare der og lurte på hvordan det ville bli å måtte stå oppreist resten av skoleåret.

Rourke så på meg over brillene. «Unnskyld meg, herr Khatch ... Khatch-a ... Khatch-a-dor-»

«Khatchadorian», sa jeg.

«Prosit!» ropte en eller annen. Hele klassen begynte å le.

«Stille!» sa Mr. Rourke mens han sjekket navnet mitt på listen. «Og hvordan har du det i dag, Rafe?» sa han og smilte som om han tilbød nybakte boller eller noe sånt.

«Fint, takk», svarte jeg.

«Er skolens stoler utilfredsstillende for deg?» spurte han.

«Nei da», sa jeg, for jeg kunne egentlig ikke gå i detalj.

«Så SETT DEG. SETT DEG NÅ MED EN GANG!»

I motsetning til Morderen Miller hadde Mr. Rourke helt klart to sider, og jeg hadde allerede fått oppleve begge.

Siden ingen andre var så dumme at de satte seg rett foran Miller, var det den eneste plassen som var ledig.

Og siden jeg av og til er verdens største idiot, sjekket jeg ikke at stolen fortsatt var der da jeg skulle sette meg. Og derfor falt jeg. På rumpa rett i gulvet.

De gode nyhetene? Med tanke på hvordan det hadde begynt, kunne det vel bare bli bedre.

Og de dårlige nyhetene? At jeg tok feil angående de gode nyhetene.